

В СТАРО СЕЛО НА КРАЙ СВЕТА

1996

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Меги

Мунчо

Петко

Кольо

Мата

МЪЖЪТ

Пламен

1.

Селско магазинче, което е и кръчма, и поща. Няколко масички и столчета. Голямо кюмбе с бурии, завързани с тел за тавана. Гише, през което селяните пазаруват и си получават пощата и пенсиите. Зад гишето очевидно са рафтовете с оскъдната стока: предимно хляб, сол, газ, консерви, халва и цигари. Там е и телефонната централа, както и бюрото на пощаджийката, която е и магазинерка по съвместителство. По стените нелепо са окачени няколко плаката на естрадни звезди, надписани на Меги. „На Меги – сърдечно”, „На Меги – за добър спомен” или просто „На Меги” с удивителна. Самата Меги говори по телефона като вика с всичка сила. Тя е зад гишето и не се вижда. Млад селянин с прокъсани работни дрехи мъкне кашони и ги стоварва наред с кръчмата. Лицето му е каменно, а погледът му – безизразен.

МЕГИ: Ало... Ало... Нищо не чувам... Какво?... Чувам, чувам... Един кашон вафли? Що ги пращаш тези вафли, бе! Кой тук купува вафли? Прати олио, прати захар!... Няма, викаш... По колко са вафлите? По 4 лева пакетчето? Ти си луд, бе. Ще ти ги върна неразпечатани... Какво? Ти нямаш ли глас, бе! Говори по-високо... Какво? Говори по-високо, викам. Кроасани 15 броя? Добре, кроасаните са за мене. Друго?... Газ за осветление? Колко бутилки?... Така, записах. По колко лева? Пак ли я вдигнахте газта?... Мунчо! Мунчо!... Дай кашона с газта тук... Мунчо!... Не говоря на тебе, бе. Има тук един глух. Мунчо. Глух, глух... Кой е глух – ти си глух, ама той е и ням... Момент, чакай така. Не затваряй!

Показва се на вратата. Млада е, облечена по градски с дънки и дебел пуловер.

Мунчо, дай кашона с газта!

Мунчо се блещи, не разбира. Меги му показва с жестове. Мунчо вдига един кашон и го носи вътре в магазина.

Газ за осветление – двайсет бутилки... Друго? Цигари „Арда” 50 пакета. Що не сложиш един картон „Ротманс” за мене? Лично ще ми го донесеш? Ами ха де! От кога чакам... Да не ми се домъкнеш пак с бутилка шампанско. Шампанско не пия, нали разбра... Ало... Ало... Прекъсна... Ало... Абе, що не ви... (*Тръшва слушалката.*)

Влиза от магазинчето в кръчмата. Мунчо е стоварил кашоните в средата и носи едно чувалче, запечатано с черен восък.

Пощата... Я, да видим сега какво има вътре...

Разпечатва восъка, отвързва чувалчето.

Така... Вестник „Дума“ за кмета. „Странджански зов“ – три броя за горната и два броя за долната махала. „Меридиан мач“ и „Ние жените“ за заставата... Писмата. Шест броя. Естествено всички писма за заставата... Мунчо, Мунчо, не ни пише нашият човек. Кога беше последното му и единствено писмо?

Мунчо я гледа вторачено.

На 14 декември миналата година. (*nee*) „Хайде, здравей и довиждане, Ваничка, бързам, защото летя за Париж“!... Мунчо, ти чувал ли си за Париж? Чувал си, колкото аз бях чувала за Осман баир и за село Сливово. Шейсет и осем души цифром и словом. Средна възраст 70 години.

Изважда едно добре пакетирано колетче с много марки, налепени по него.

Бай Кольо ще черпи. Пристигна му колетчето...

Мунчо неспокойно се размърдва.

Момент, забравих. Извинявай.

Отива в магазинчето, връща се с шише ракия и една чака. Налива му.

Наздраве!

Отпива направо от бутилката.

Това е за моя сметка. Бай Кольо ще черпи отделно... А, бе какво има в това колетче, бе Мунчо? Да го отворим ли?... Добре, де, няма да го отваряме. Я, да му видим подателя... „Евродиректсервиз“... Евродиректсервиз? Интересна работа. Бай Кольо от Сливово си кореспондира с Евродиректсервиз. И цял месец ми виси на главата: „Дойде ли ми колетчето, дойде ли ми колетчето...“ Добре, бе Мунчо, добре, бе, няма да го отваряме. Все забравям да те питам, ти като си глухоням, можеш ли да четеш? Какво пише тука, а? Не казваш, ама сто на сто си чувал за „Под игото“ на Иван Вазов. Е, точно на „Под игото“ ме спухаха на кандидатстудентския. Уж най-лесната тема: „Българската народопсихология като бит и душевност в романа на Иван Вазов „Под игото““. Чакам аз пред Университета на стената на плача и на третата нощ гледам – номер 3284 – слаб 2... Сега разбирам защо. Защото съм писала за Бойчо Огнянов, за Рада Госпожина, за Чорбаджи Марко и Колчо слепеца, а за Мунчо съм пропуснала. Какъв пропуск, а Мунчо? Че нали това е българската народопсихология – народ от Мунчовци. Колкото товарът му по-голям, толкова той по-глух и ням... Добре, де, няма да говорим за политика...

Влиза горският Петко. С протрита зелена униформа и избеляла шапка. С ловна пушка на работа.

ПЕТКО: Една ракия.

МЕГИ: Няма ракия.

ПЕТКО: Това в шишето какво е.

МЕГИ: Това е моя лична ракия.

ПЕТКО: Налей от личната. Ще си платя.

МЕГИ: Не става.

ПЕТКО: Много си проклета, брей, много си проклета. Ама ша ми приплачеш ти на мене.

МЕГИ: Няма за какво да ти приплача.

ПЕТКО: Няма ли, няма ли.

МЕГИ: За какво, например.

ПЕТКО: За дърва. За фигура. Ша ма замолиш ти за една-две фигури дърва, ама...

МЕГИ: Голям праз! Ще карам на ток.

ПЕТКО: На ток! Това да не ти е града. Тук като падне снегът и токът спира. Абсолютно. А да та видя тогава. Ти зима тук не си карала.

МЕГИ: Зимата я съм тук, я не.

ПЕТКО: Ми то, кажи-речи вече си е зима.

МЕГИ: Именно.

ПЕТКО: Значи ша бегаш. Толкова ти беше стоенето. Седем месеца.

МЕГИ: Ти как ги изчисли?

ПЕТКО: От 12 март до сега колко са? (*на Мунчо*) Ти какво са пулиш, бе! Друм да та няма. Ей сега ша та опушна с пушката. Бум!

Мунчо уплашено закрива главата си с ръце и избягва навън.

Петко се залива от смях.

Веднъж така му гръмнах на ухото за проверка дали ша чуе! Глух! Абсолютно. Ама бега.

МЕГИ: Много смешно.

ПЕТКО: Ти сега една ракия ша дадеш ли?

МЕГИ: Казах ти, няма ракия.

ПЕТКО: Дай тогава един облак.

МЕГИ: Мастика с мента.

ПЕТКО: Виж как ги научи тия ацортименти.

Меги носи един облак.

МЕГИ: 2 лева.

ПЕТКО: 2 лева? Вчера беше 1.50.

МЕГИ: Сега е два.

ПЕТКО: Ебах ти скъпотията.

МЕГИ: В това заведение не се псува.

ПЕТКО: Тук да не е Шаритон. То в Шаритон по-евтино... Я, ела насам.

МЕГИ: Защо?

ПЕТКО: Да ти дам парите, ма.

МЕГИ: Остави ги на масата, ще ги взема.

ПЕТКО: Що сега не щеш да дойдеш?

МЕГИ: Много са ти дълги ръцете.

ПЕТКО: И друго ми е дълго на мене.

МЕГИ: Айде, бе. Не може да бъде.

ПЕТКО: Не вярваш! Що не вярваш?

МЕГИ: Щото досега щеше да се разчуе.

ПЕТКО: Питай, ако щеш целия район. Тоя целия район, на тръгни и го питай. Що е женско – все под ножа.

МЕГИ: Сериозно.

ПЕТКО: Абсолютно.

МЕГИ: Дай да видя.

ПЕТКО: Кво да видиш?

МЕГИ: Ножа.

ПЕТКО: Стига, ма.

МЕГИ: Видя ли!

ПЕТКО: Кво да видя?

МЕГИ: Че лъжеш.

ПЕТКО: Аз някоя вечер пак ша намина към вас, ама тоя път ша отвориш и тогава ша видим.

МЕГИ: Няма някоя вечер. Сега!

ПЕТКО: Как сега?

МЕГИ: Сега, сега!

ПЕТКО: Стига, ма. Секи момент ша влезе някой.

МЕГИ: Ще заключа за десет минути. (*заключва*) Дай сега да го видим тоя нож.

ПЕТКО: Той да не ти е експонат, ма. На Пловдивския панаир.

МЕГИ: Хайде, хайде, око да види.

ПЕТКО (*яростно*): Е, па няма!... Не може.

МЕГИ: Видя ли сега! Тоя нож повече да не си го извадил от ножницата (*прибира парите*)!

На вратата се чука. Меги отключва. Влиза дядо Кольо – як, 70-годишен старец, който изглежда поне десет години по-млад. Гледа подозрително двамата. Петко притеснено изпива на екс облака.

ПЕТКО: Аз тръгвам. Трябва да забиколя района.

КОЛЬО: Че то мръкна, бе Петко. Де ще одиш по туй време.

ПЕТКО: Точно по туй време през 86-та ги пипнах аз браконерите на Осман баир. В бора. Чувам аз – гърми се откъде бора. Ама не поединично, ами залпово. На прасе. Тръгвам аз по посока на изстрелите и си викам: „Туй са браконери. Ама много браконери. Най-малкото петима браконери

са.” И оп! – една „Волга”. Паркирана. На просеката между бора и дъбовата кория. Бяла „Волга”, така. С бял номер. Държавен. Тогава всички държавни коли бяха с бели номера. Сега иди, че ги разбери кой номер е държавен, кой частен. Приближавам аз до „Волгата”...

КОЛЪО: Тая история ние сме я слушале, слушале. Нали за тая история ти се набути у Седесето.

ПЕТКО: Айде, айде, с теб в политически дебат не влизам.

КОЛЪО: Не влизаш, я, щото нали им гледам аз по телевизора на Народното събрание дебата. Дебат, дебат, а народа ебат.

ПЕТКО: Това ти го каза (*оглежда се*).

КОЛЪО: Това аз го казах! И там ще го кажа на них, ама не ма допускат.

ПЕТКО: Кой не та допуска?

КОЛЪО: Квесторите, кой.

ПЕТКО: Те, квесторите с тебе ша са занимават. Нямаат си друга работа.

КОЛЪО: Дваесет лева отиване до София и дваесет лева връщане. Колко му е, нали булка?

МЕГИ: Петдесет лева е бай Кольо. Да не говорим за хотела.

КОЛЪО: Ти, Меги, била ли си в София?

МЕГИ: Случвало се е.

КОЛЪО: В София бех за последно през 43-та. Бомбандировките. В трети артилерийски полк. Бех пълнач на оръдието. Пълня оръдието до откат, и па го пълня, и па го пълня, ама ероплана не пада... Дай една ментовка... Лоши ора, брей!

МЕГИ (*дава му ментовка*): Кой, бай Кольо?

КОЛЪО: Англоамериканците... Лоши беа и лоши си останаа.

МЕГИ: Що, бе, бай Кольо, що да са лоши?

КОЛЪО: Що ли? Щото ни подлъгаа да си развалим кооперацията, а насреща курец! И ква стана тя сега? За една пара – работа, за десет пари – зарар.

ПЕТКО: Това ти го каза (*оглежда се*).

КОЛЪО: И другаде ша го кажа аз, ама не ма допускат... Меги!

МЕГИ: Кажи, бай Кольо.

КОЛЪО: Доде ли ми колетчето?

МЕГИ: Познай.

КОЛЪО: Па го нема.

МЕГИ: Не позна.

КОЛЪО: Доде ли, ма!

МЕГИ: Дойде.

КОЛЪО: Де го?

МЕГИ: Ама ще черпиш.

КОЛЪО: Ша черпа. Кво пиеш?

МЕГИ: Уиски.

КОЛЪО: Пий една уиска тогава. Колко струва?

МЕГИ: Бутилката?

КОЛЪО: Бутилката.

МЕГИ: Много е скъпа, бай Кольо.

КОЛЪО: Колко е?

МЕГИ: 25 лева. По старата цена.

КОЛЪО: Педесе грама колко ша додат?

МЕГИ: Лев и 30. Ама не ми се отваря цяла бутилка.

КОЛЪО: Брях да му са невиди, ми тогава кво ша правим?

МЕГИ: Хайде, някой ден като я отворя, тогава ще ме черпиш... Ето ти колетчето... Аз отивам да разнеса вестниците, ти нали ще постоиш тук, да не заключвам.

КОЛЪО: Отивай, отивай!

Разпечатва колетчето с голямо вълнение. Меги излиза с вестниците.

Жената, Петко, не иска уиска, жената уй иска.

ПЕТКО: Ама де го тоя уй?

КОЛЪО: Е па тука е... Ей го, че доде най-после.

Изважда от колетчето едно стъклено флаконче.

ПЕТКО: Туй сега какво е?

КОЛЪО: Е те това туканака, Петко, е Феромон... А сега чети и са просвещавай, щото си много прост, без докачение, де.

Изважда от джоба си измачкана страница от вестник и му я дава.

ПЕТКО (*чете заглавието и подзаглавието*): „Откритие, предназначено за мъжете, които обичат любовта. Ако срещнете жена, която ви харесва и имате желание да прекарате с нея приятни моменти, използвайте този флакон. Той ще ви помогне, дори ако не сте богат, нито млад, нито особено красив"... Стига, бе!

КОЛЪО: Чети, чети надолу.

ПЕТКО: Надолу е много ситно, пък съм си забравил очилата.

КОЛЪО: Аз съм го наизустил. Слушай сега и са учи: „Ето как можете да привлечете най-недостъпните и най-сексуалните жени – и то каквато и да е физиката ви. Каквато и да е възрастта ви. И дори, ако сте срамежлив.”

ПЕТКО: Лъжат, бай Кольо, лъжат. Вестниците лъжат. Абсолютно!

КОЛЪО (*продължава наизуст*): Двама химици – дофтор Буденант – германец и дофтор Рузинка – швейцарец, откриха вещество, което буквално привлича лицата от противоположния пол. Става дума за Феромон. Сега една лаборатория започва производството на силно коцентриран Феромон под формата на парфюм.

ПЕТКО: И това ли е този парфюм?

КОЛЬО: Не го пипай!... (*продължава наизуст*) „Ето неколко откъса от писма на ора, които са могли да опитат този парфюм във всекидневния си живот: „Откак го използвам, имам такъв успех сред жените, какъвто никога преди не съм имал. Жените лягат с мен като по магическа пръчка”. (Господин Джеймс Матюс, щат Колорадо). Друго писмо: „Направих експеримент в моя зъболекарски кабинет. Капнах няколко капки от този парфюм върху един от столовете в чакалнята. Резултат: от 8 клиентки, 6 инстинктивно са отправиха към напръцкания стол”. (Господин Жорж Тибо – Париж). Трето писмо: „Не вервах много на вашия парфюм. Все пак го опитах и трябва да ви кажа, че резултата беше ослепителен. Жена ми, която никога не си е падала по това нещо, се превърна в малка хищница в леглото. Това промени живота ни”. (Господин Виторио Моранди – Торино, 70-годишен).

ПЕТКО: Туй де го пише?

КОЛЬО (*сочи с пръст на вестника*): Ей тука не къде. А ей туканка пише следното: „Ето няколко примера за това, което вестниците и списанията писаха по повод на това откритие: „Ефектът от Феромона е неоспорим в областта на секца.” („Хай Сосайъти”) „Феромона въздейства върху мозъчния център като увеличава сексуалното желание („Космополитен”) „Феромона привлича неудържимо жените” („Таймс Мегъзин”).

ПЕТКО: И откъде ти го изпратиха това чудо?

КОЛЬО: Евродиректсервиз, улица „Коломан” № 1. София. Код 1618.

ПЕТКО: И колко лева струва.

КОЛЬО: Ей тука пише: Не изпращайте никакви пари, за да получите парфюма Феромон.

ПЕТКО: Стига, бе! Никакви пари? Абсолютно?

КОЛЬО: Абсолютно! (*цитира наизуст*) Попълнете следния талон: поръчвам един флакон специален парфюм Феромон за изключителната цена 12.99 лева (плюс 1.90 лева за доставка, пакетиране и пощенски такси) ще заплатя в пощата при получаване на моя колет.

ПЕТКО: Значи трябва да платиш на Меги 12.99 лева.

КОЛЬО: Ба! Ората са предвидили и това. Виж ей туканка! Ако не сте доволен, върнете ни обратно флакона с парфюма, дори да сте използвали вече част от него. Най-късно 30 дни след като сте го получили. Веднага щом получи пратката ви, незабавно ще ви възстановим цялата сума!

ПЕТКО: Тук има някаква шмекерия, бай Кольо. Бизнес!... Сигур мутрите са замесени. Ако не платиш, ша ти пратят ракетъори.

КОЛЬО: Трай сега... Стамата идва! Мани са сега от тоя стол!

ПЕТКО: Що?

КОЛЬО: Да му капна неколко капки от Феромона.

ПЕТКО: Туй да не ти е зъболекарска чакалня, туй е хоремаг.

КОЛЬО: Айде сега, омитай са от тук. Оди да си забиколиш района.

ПЕТКО: Къде да го забикалям аз този район. То мръкна вече.

КОЛЬО: Върви, върви, може па да фанеш некой браконер.

Влиза леля Стамата – пъргава и жилава, вечно сърдита баба. Говори ясно и високо като на глухи.

МАТА: Меги! Меги!... Де е Мегито, бе Петко?

ПЕТКО: Отиде да разнася пощата.

МАТА: Ами ти за де са стягаш?

ПЕТКО: Отивам да забиколя района.

МАТА: Скоро ли ша доди Мегито? Кво каза?

КОЛЪО: Каза да я почакаш да ти даде пенцията. Тя твойта пенция, Мато, станала голема с увеличението.

МАТА: Ти да мълчиш. Аз с тебе не говоря.

ПЕТКО: Е, аз да тръгвам да забиколя района. И като го забиколя, пак ша дода.

Петко излиза. Мата стои права до гишето. Бай Кольо си пие ментовката. Мълчат.

КОЛЪО: А седни, де, немой стърча такава.

МАТА: Ти да мълчиш. Аз с тебе не говоря.

КОЛЪО: Е що не говориш?

МАТА: Щото си улав. Ей за туй не говоря.

КОЛЪО: Е, па мълчи тогава.

Мълчат.

КОЛЪО: Аз ша ида да си издоя козата, ти чекай тука.

МАТА: Що да чекам? Секаш си немам друга работа.

КОЛЪО: Меги каза, че трябва да има човек в оремага, щото некой може да ти открадне пенцията.

МАТА (*преценява*): Оди дой тогава шугавата си коза, аз ша охранявам.

КОЛЪО: Ти твоите овце издои ли ги?

МАТА: Издоила съм си ги аз.

КОЛЪО: Ми щом си ги издоила, чекай тогава.

МАТА: Секаш си немам друга работа. Ми кой ша забърка ярма на прасето. Ми кой ша нарани кокошките. Ти прасе немаш, кокошки немаш. Само една шугава коза имаш.

КОЛЪО: Що ми е прасе? Кой ша го яде туй прасе? Жена немам. Син немам.

МАТА: Син ти като бега в Америка, що та не взе?

КОЛЪО: Син ми не бега. Син ми най-редовно си замина със все жената и децата след десети новембри.

МАТА: Обажда ли са баре?

КОЛЪО: Обажда са.

МАТА: Обажда са колкото църковната камбана са обажда, дето й откраднаха езика.

КОЛЪО: То са не знай.

МАТА: Кво са не знай?

КОЛЪО: Кой го е открал.

МАТА: То са знай.

КОЛЪО: Кво са знай?

МАТА: Кой го е открал.

КОЛЪО: Кой?

МАТА: Цигането, кой. Бутнале камбаната, ама не могли да я дигнат и й отрязали езика.

КОЛЪО: Вий църквата бутнайте, за камбаната плачете.

МАТА: Кой бутна църковата?

КОЛЪО: Вий, Мато! Вий, комунягите бутнайте църковата.

МАТА: Ний църковата може и да сме я бутнали, ама вий, земеделците, бутнайте коперацията. Що ви бъркаше коперацията. Кво си немайме? Жито ли си немайме? Ярма ли си немайме? Ляб ли си немайме? Що ви бъркаше коперацията, а?

КОЛЪО: В грешка си. Коперацията не я бутнайте земеделците. Коперацията я бутнаа англоамериканците.

МАТА: Англоамериканците! Англоамериканците ли гласуваа в Народното събрание да са бутне коперацията?

КОЛЪО: Англоамериканците пратиа ултиматума. Или ша бутнете коперацията, или нема заем.

МАТА: Нали я бутнайте коперацията – де го заема?

КОЛЪО: Де го заема. Ти кажи де го. Нали па вие, комунягите управлявате.

МАТА: Ний сме управлявали. Финансовите интереси управляват. Кво ви беше крив Тодър? При Тодъра ляба беше 20 стотинки, а сега – един лева, хем с намален грамаж. Ама вие земеделците само си въртите задника спроти властта. Ти от кое Безенесе беше?

КОЛЪО: От легитимното.

МАТА: От легитимното. Знаеш ли кое му е на Безенесето легитимно?

КОЛЪО: Кое?

МАТА: Ами туй му е легитимно. Кой е на власт – с него лега интимно. Ей туй му е легитимното на Безенесето.

КОЛЪО (*след пауза*): Мато!

МАТА (*мълчи*).

КОЛЪО: А легни интимно с мене.

МАТА: Аз с тебе не говоря.

КОЛЪО: Е, що не говориш?

Мата: Ти знаеш що.

КОЛЪО: Знам.

МАТА: Що?

КОЛЪО: Щото ми се дощя лани, що.

МАТА: На тебе може да ти се дощя, ама на мене ми се отщя.

КОЛЪО: Що ти се отщя?

МАТА: Щото Стоен гледа.

КОЛЪО: Гледа Стоен... Гледа Стоен, колкото мойта Стана гледа. От гроб гледа ли са, ма? Нали не признаваш Господ.

МАТА: Господ може да не признавам, ама в извънземното верувам. Тая светлина, дето се появи на гробището, отде е мислиш? От извънземното... Стоен ми прати абер, тъй да знаеш. И твойта Стана, и тя.

КОЛЪО: Виж сега кво ша ти кажа... А седни тука, де. Немой стърча такава, ша ти са уморят нозете. Седни на тоя стол... Не на тоя... Тук седни.

МАТА: Добре си ме е тука, да наблюдавам кога Мегито ша доди. Ти нали щеше да доиш козата?

КОЛЪО: Мани я сега козата. На утрината ша я издоя. Стани малко сега.

МАТА: Що да стана. Нали каза да седна.

КОЛЪО: Стани малко! Пак ша седнеш... Немой сяда на тоя стол.

МАТА: Седни – стани. Кво му има на стола?

КОЛЪО: Пирон има... А седни сега на тоя стол.

Мата неохотно сяда на стола, който бай Кольо й поднася.

Пауза.

МАТА: Кво са блещиш, бе! Що ма фиксираш такъв?

КОЛЪО: Ти сега нищо ли не усещаш?

МАТА: Кво да усещам?

КОЛЪО: Секц, ма. Секцуално влечение. Не са ли поражда в мозъчния ти център състояние на секцуална възбуда? Не та ли силно привлича лице от противоположния пол?

МАТА: Я да се мааш, я да се мааш от тука, че като та замаам!

КОЛЪО: Нищо ли не усещаш, ма?

МАТА: А сега, де!

КОЛЪО: Нещо истинктивно не та ли привлича на стола, ма... Ей, каква жена! От осем пациентки – шест са истинктивни. Тя – в двойката.

МАТА (*разтревожена*): Ей, Кольо... Ти са побърка, бе.

КОЛЪО (*след кратко размишление*): Обърках са, да. Стани сега ти от тоя стол, аз да седна на него.

Влиза Мегги.

МАТА: Я са обади по телефона на дофтора в града, щото Кольо изуме.

МЕГИ: Какво му има?

МАТА: Изпадна в състояние.

МЕГИ: В какво състояние?

МАТА: На секцуална възбуда.

МЕГИА: Сериозно!

КОЛЪО: Стана грешка в рецептата. Требваше аз да седна на стола, ама са обърках и сложих Мата.

МАТА: Чуваш ли го!

КОЛЪО (*става, силно притеснен*): Аз ша ида да издоя козата.

Мата се киска тихичко, по селски. Изведнъж става сериозна.

МАТА: Меги.

МЕГИ: Кажу, лельо Мато.

МАТА: Мога ли да та запитам нещо?

МЕГИ: Питай.

МАТА (*съзаклятнически*): Ти от мъж ли бега в тоя пущинак?

МЕГИ: Не е пущинак, лельо Мато.

МАТА: Не бил пущинак. Не видиш ли, че я караме на изкуствено дишане. Още година-пет и никой нема да остане.

МЕГИ: Я не говори така.

МАТА: Лани бееме 73 човека, сега сме 68... Нема кой да копае вече резервните гробове. Един резервен гроб нема изкопан – туй нивга не е бивало. На, сега да умра, нема кой да ми изкопа гроба.

МЕГИ: Такива приказки не искам да слушам. Я се виж каква си млада.

МАТА: Млада съм аз, млада... Стоен беше млад и млад си отиде. На шеесет и девет си отиде, не можа седемдесетте да ги стигне.

МЕГИ (*съчувствено, защото Мата тихичко плаче*): От какво се спомина бай Стоян?

МАТА: От умор. На пикочния меур.

МЕГИ: Тумор искаш да кажеш?

МАТА: Тумор-умор... Тоя умор го умори. Дофторите вдигнаа ръце от него: Нема смисъл, викат, от операция, прибирай си го вкъщи. Осем дена не можа да са изпика, пожълте целият и умре.

МЕГИ: Кога се случи това.

МАТА: Десет години вече. Но все ми ортува.

МЕГИ: Кой?

МАТА: Стоен, кой.

МЕГИ: Кога ти хортува?

МАТА: Ката ноц ми ортува.

МЕГИ: Какво ти хортува, ако не е тайна.

МАТА: Язе, Мато, не съм в църната земя, язе, Мато съм в църното небе.

И гледам, Мато отгоре
 какво правиш, Мато, от доле.
 Как утрин ставаш, та одиш
 кат млада булка пъргава
 кокошките да нараниш,

къщата да преметеш,
 овцето да проводиш
 във селското стадо да пасат,
 градината да полееш,
 лозето да прекопаш,
 гюрлука да накълцаш,
 та за прасето да има.
 Синът ни, Мато, Захари
 във тоя пусти Пазарджик
 осем години не идва.
 Щерка ни, Мато, Невенка
 нали са във Враца задоми,
 три години не идва.
 И ти си, Мато, саминка,
 саминка кат кукувица,
 кукувица, още вдовица.
 Немой, Мато, саминка.
 Я да са, Мато, задомиш,
 мъж, Мато, да си найдеш,
 дървата да ти нацепи,
 къщата да ти постегне,
 покрива да ти покрие
 с европейски керемиди,
 щото ти покрив прокапа,
 щото ти очи изсъхнаа
 от плач, Мато, по мене...

Ей това ми ортува Стоен ката ноц... Ти сега не ми даде отговор на въпроса.

МЕГИ: На кой въпрос?

МАТА: От мъж ли бега в тоя пущинак?

МЕГИ: От мъж.

МАТА: И де го сега тоя мъж?

МЕГИ: Далече е.

МАТА: Колко, например?

МЕГИ: Много.

МАТА: Е, колко, де? Сто километра?

МЕГИ: Много повече.

МАТА: Двестя?

МЕГИ: Две хиляди и петстотин.

МАТА: Верно, далеко е... Е, що бега от него?

МЕГИ: Женен е, лельо Мато, не е свободен човека.

МАТА: Деца има ли?

МЕГИ: Трички.

МАТА: Да са му живи и здрави.

МЕГИ: И аз тъй казвам.

МАТА: Извинявай, че та разпитвам така любопитно, ама та имам като дъщеря. Той та лъга, нали?

МЕГИ: Лъга ме.

МАТА: Мъжете много лажат, туй да си го сложиш на ума и друг път да знаеш. И жените лажат, де, ама не фатално. Изобчто ние, българите, първо лажем, после мажем.

МЕГИ: Той не е българин.

МАТА: Какъв е?

МЕГИ: Тя е дълга и широка. Арабин е.

МАТА: Църен!?

МЕГИ: Не, не е черен. Бял е. Мургав.

МАТА: И де го намери тоя арапин?

МЕГИ: Имаше магазин в София. Търсеше продавачка. Предлагаше добри пари.

МАТА: Със пари ли та подлъга?

МЕГИ: Отначало с пари, после с любов.

МАТА: Либовница ли му стана?

МЕГИ: Ами да.

МАТА: Ми той, нали женен?

МЕГИ: Женен, ама жена му в Ливан... Купи ми златен пръстен, златна гривна. Подари ми кола... Заведе ме в Гърция, в Турция. Щяхме да ходим в Испания. Голям баровец!

МАТА: И сега де го?

МЕГИ: В Париж... Ликвидира магазина в София и сега върти търговия в Париж.

МАТА: И що бега чак там?

МЕГИ: Дойдоха един ден в магазина трима с пистолети и му викат на арабски, аз арабски не разбирам, ама работата ясна: „Ликвидираш всичко!” И той всичко им даде – трите коли, цялата стока и половин милион долара, включително моята гривна. Само пръстена ми остави. И ми вика: Заминавам за Париж, тук ще ме застрелят.

МАТА: И що та не взема в Париж?

МЕГИ: Защото каза, че ще прибере там жена си с децата. Онези можели да ги убият в Ливан. Наркомафия се оказа впоследствие. И ми вика: „Уредил съм те при моя приятел Гамал в магазина на улица „Пиротска”. Той ще те поеме.

МАТА: На друг либовница та дава?

МЕГИ: На друг.

МАТА: От цър арапин какво друго можеш да чекаш.

МЕГИ: Не е черен ти казвам. Бял е. Арабите са бели. Мургави.

МАТА: А ти?

МЕГИ: Аз отидох при Гамал.

МАТА: И му стана либовница?

МЕГИ: Станах му.

МАТА: Значи два мъжа са та имали?

МЕГИ: Два ли? Защо два?

МАТА: Ми колко?

МЕГИ: Не съм ги броила.

МАТА (*изумена*): Ти... уруспия ли си, ма?

МЕГИ (*спокойно*): Курва съм. Проститутка. Знаеш ли какво значи проститутка.

МАТА: Да се мааш от тука! Да не ни разваляш селото! Аз тебе за дъщеря да та имам, а ти да излезеш развалена жена... Не та ли е срам, ма! От баща и от майка срама като немаш, от Бога страх немаш ли?... Язък! Язък ти за тънката снага и белото лице!

Излиза разярена.

МЕГИ (*вика след нея*): Къде живеете вие, бе! В кой век живеете? Писма ми вече от вас! Селендури скапани. Ебала съм ви тъпото село...

Влиза Мунчо. Кротко сяда на стола.

Пълно с идиоти и кретени. Ти какво се мъкнеш тука, бе? Хормона ли те тресна. Чукай си козите в гората, кво ме зяпаш! Говедо такова!

Меги се разрежава от яд. Захлупва се на масата. Мунчо я гледа безизразно. ВЪн завалява дъжд. Далечни гръмотевици. Токът угасва. Меги става, запалва последователно двете газени лампи. Чува се шум на спираща кола. Затваря се врата. След малко влиза млад мъж, модерно облечен.

МЪЖЪТ: Добър вечер... Една бира.

МЕГИ: Затваряме.

МЪЖЪТ: Изпивам бирата и тръгвам.

МЕГИ (*дава му бирата*): 80 стотинки.

МЪЖЪТ: Заповядайте (*дава ѝ 10 лева*).

Меги: Не мога да Ви върна.

МЪЖЪТ: Задръжете рестото.

МЕГИ: На 9 лева и 20 стотинки лева ресто ли му викате? Ще ви дам още 11 бири.

МЪЖЪТ: С кола съм.

МЕГИ: Тогава 8 бири с бутилките.

МЪЖЪТ: Няма нужда.

МЕГИ: Ваша работа (*прибира парите, влиза в магазина*).

МЪЖЪТ (*на Мунчо*): Извинете, как се казва това село?

Мунчо стои неподвижно и мълчи.

Гаден дъжд... Всъщност за есенната сеитба е полезен, както съм чувал.

Мунчо мълчи.

Ще пиете ли една бира?

Мунчо мълчи.

Вие глух ли сте?

МЕГИ (*влиза*): Глухоням е.

МЪЖЪТ: А-а!... Кое е това село?

МЕГИ: Не видяхте ли табелата?

МЪЖЪТ: В бързината не съм я видял. Пътувам за Пловдив, пукнах гума, нямам крик, никой не иска да спира, страх ги е вече хората, два часа висях на шосето и се мръкна.

МЕГИ: Тук въобще не е пътят за Пловдив.

МЪЖЪТ: Така ли?

МЕГИ: Тук пътят свършва. Оттук нататък няма нищо.

МЪЖЪТ: Къде съм се заблудил тогава?

МЕГИ: Невъзможно е да се заблудите.

МЪЖЪТ: Имаше един разклон. Тръгнах наляво, а сигурно трябваше да завия надясно.

МЕГИ: Възможно е.

МЪЖЪТ: Трябваше да си карам по царския път, но се предоверих на един приятел. Оттук било по-спокойно и почти нямало движение. Има ли в селото майстор по колите? Струва ми се, че водата загрява, може да съм скъсал ремък. Ако е така, става лошо.

МЕГИ: Каква Ви е колата?

МЪЖЪТ: „Форд ескорт“.

МЕГИ: Нова?

МЪЖЪТ: Петгодишна.

МЕГИ: Мога да я погледна, само че на светло.

МЪЖЪТ: Вие разбирате от коли?

МЕГИ: Имах точно такава.

Влиза леля Мата, мокра от дъжда.

МАТА: Върнах се да ми дадеш пенцията.

МЕГИ: Ще ти я дам (*влиза зад гишето*).

МАТА: Ти от де си, бе, момче?

МЪЖЪТ: От далече съм.

МАТА: Българин ли си?

МЪЖЪТ: Що за въпрос. Българин съм, разбира се.

МАТА: А-а... Добре тогава.

МЪЖЪТ: Кое му е добрето?

МАТА: Как кое?

МЪЖЪТ: Кое му е добрето да си българин.

МАТА: Че кое му е лошото?

МЪЖЪТ: Кое не му е лошото.

МАТА: Тоя автомобил отвънка твой ли е?

МЪЖЪТ: Мой е.

МАТА: Чукнал си го некъде.

МЪЖЪТ: Къде?

МАТА: Ти си знаеш къде.

МЪЖЪТ: Никъде не съм го удрял.

МАТА: Ами що е смачкан отпреж?

МЪЖЪТ: Къде отпред?

МАТА: Влево.

МЪЖЪТ: Вие как видяхте в тъмното?

МАТА: Аз в тъмното гледам като котките.

Мъжът разтревожен излиза. Меги влиза в кръчмата.

МЕГИ: Подпиши се тук (*дава ѝ парите*).

МАТА (*подписва се*).

МЕГИ: 89 лева и 72 стотинки с увеличението. Ето ти цяло 100.

Върни ми 10 лева.

МАТА (*разглежда тъжно банкнотата*): Сипи една мастика.

МЕГИ: Голяма?

МАТА: Малка. Сто грама.

МЕГИ (*налива ѝ*): От кога пропи мастика?

МАТА: Сфаната съм. Кръста ми е сфанат. И плешката.

МЕГИ: По-горе си схваната ти. По-горе.

МАТА: А па ти по-доле.

МЕГИ: По-доле ти си схваната, не аз. Там аз нямам проблеми.

МАТА: Горестата ти мръсна колкото доле.

Мъжът влиза.

МЪЖЪТ: Дребна работа. Драскотина. Закачил съм леко някой храст.

МЕГИ: Какво решавате?

МЪЖЪТ: Има ли къде да се преспи тук? Някакво мотелче?

МЕГИ: Тук!? Мотелче.

МЪЖЪТ: Защо? Няма ли?

МЕГИ: Ако искате мотелче, ще се върнете обратно. Точно на разклона има едно ханче.

МАТА: Еленското ханче му викат.

МЕГИ: Само, че не гарантирам да е отворено.

МЪЖЪТ: Колко километра е до там?

МЕГИ: 59.

МЪЖЪТ: Много са. Няма как.

МЕГИ: Можеше да преспите в кметството, ама кметът затвори.

МЪЖЪТ: Наблизо ли живее.

МЕГИ: Той не живее тук. Живее в съседното село. Кмет е на три села.

МЪЖЪТ: Ще почакам да спре дъжда. Може ли?

МЕГИ: Може.

МЪЖЪТ: Имате ли нещо за хапване?

МЕГИ: Вафли и кроасани.

МЪЖЪТ: Сладко не обичам.

МАТА: Пий една мастика от мене. Аз черпя за увеличението.

МЪЖЪТ: Не пия мастика. Ракия има ли?

МЕГИ: Има (*налива му от шишето*).

МЪЖЪТ: Да не е менте?

МЕГИ: Това е моя лична ракия.

МАТА: Ти какво работиш?

МЪЖЪТ: Работя в телевизията.

МАТА: В телевизията? Не съм те виждала на синия екран.

МЪЖЪТ: Журналист съм. Репортер.

МАТА: Аз синия екран го гледам най-редовно, ама ми се развали образа на Ефир 2 и сега гледам само Канал 1... Как ти е името?

МЪЖЪТ: Петров.

МАТА: Значи баща ти се казва Петър?

МЪЖЪТ: Дядо ми е Петър.

МАТА: Баща ти жив ли е?

МЪЖЪТ: Жив е.

МАТА: А дядо ти?

МЪЖЪТ: Дядо ми умря.

МАТА: Бабата му жива ли е?

МЪЖЪТ: И тя умря.

МАТА: Бог да ги прости... Оглавен ли си?

МЪЖЪТ: Не съм още.

МАТА: Какво чекаш. На колко си години?

МЪЖЪТ: 38.

МАТА: Ти си дрът, бе. Дрът ерген.

МЪЖЪТ: Имате ли още въпроси?

МАТА: Немаме.

Влиза бай Кольо, облечен с нова риза и каскет. Оглежда подозрително присъстващите и забелязва, че Мъжът е седнал на напръскания с „Феромон” стол, а двете жени са около него.

КОЛЪО: Туй момче кое е?

МАТА: Туй момче е от телевизията. От синия екран.

КОЛЪО: Аха... Ами какво търси тука по туй време?

МАТА: Що питаш мен. Питай него.

КОЛЪО: Да го питам, ама ми е седнал на стола.

МЪЖЪТ: О, извинете, не знаех. Веднага ще се преместя (*отстъпва
стола на бай Кольо*).

КОЛЪО: Тъй... Как ти е името?

МЪЖЪТ: Петров.

КОЛЪО: Петров. Баща ти Петър ли е?

МЪЖЪТ: Дядо ми е Петър.

КОЛЪО: Жив ли е?

МЪЖЪТ: Умря. И баба ми умря.

КОЛЪО: Колко годишни бая?

МЪЖЪТ: Осемдесет.

КОЛЪО: Млади ора... Жена, деца имаш ли.

МЪЖЪТ: Нямам.

КОЛЪО: По какъв случай тука по тия краища? По работа?

МЪЖЪТ: Не.

КОЛЪО: Щото лани идваха от „Странджански зов“ във връзка с извънземното, дето се яви на гробището.

МЪЖЪТ: Извънземно?

КОЛЪО: Извънземно. Една бела светлина така и кръгла. И от светлината се появи един обект. Същество.

МАТА: Ба! Появи са същество. Не го слушай! Никой не го виде съществото. Само той го видел и лъжлив Петко горския.

КОЛЪО: Мълчи там! Трай като говоря.

МЪЖЪТ: Това е много интересно. Бихте ли ме изчакали да си взема репортерския бележник от колата.

КОЛЪО: Ша та изчакаме, що да не та изчакаме... Меги дай един облак.

Мъжът излиза.

МАТА: Що лъжеш човека?

КОЛЪО: Ти като не си го видела, аз го видех.

МАТА: Аз светлината я видех, ама същество там немаше.

КОЛЪО: Имаше.

МАТА: Немаше.

КОЛЪО: Кво съм седнал да са разправам с тебе. Аз с тебе не говоря. Заболя ма главата от тебе.

МЕГИ: Бай Кольо, да ти направя един масаж.

КОЛЪО: Какъв масаж?

МЕГИ: За главоболие. Веднага ще ти мине.

КОЛЪО: Може

Победоносно поглежда към леля Мата. Меги застава зад него и започва да го разтрива по раменете и врата. Още при първия допир бай Кольо се вдървява от притеснение. Мата демонстративно им обръща гръб.

МЕГИ: С нова риза. Напарфюмиран. Каква марка е този парфюм?

КОЛЪО: Феромон.

МЕГИ: Не съм го чувала. Френски ли е?

КОЛЪО: Англоамерикански... По-кратко, де, че ма боли.

През това време мъжът отвън е извадил джиесем и набира номер.

МЪЖЪТ: Шефе, как е?... Аз съм, бе, аз съм. Васко Тороманов. Не ме ли позна. Не мога да говоря по-високо... Ти къде си? Аз съм в селото... Сливово. Наляво от разклона – четвъртото село. На разклона има едно ханче. Еленското ханче. От него – наляво... Смятам да преспя в селото. Продължавам да търся... Ще ти се обадя допълнително... Край.

В полутъмното до мъжа се приближава Петко горският.

ПЕТКО: Говорим по джиес, а?

МЪЖЪТ: Какво Ви влиза в работата.

ПЕТКО: Оръжие имаме ли?

МЪЖЪТ: Не. С оръжие не се движим.

ПЕТКО: Ако си браконер, лошо... Ловът е забранен.

МЪЖЪТ: От телевизията съм.

ПЕТКО: От телевизията може. Телевизията в Сливово е застъпена.

Всяка къща има телевизор.

МЪЖЪТ: Отивам до колата да взема репортерския си бележник и се връщам.

ПЕТКО: Цигари имаш ли?

МЪЖЪТ: Имам.

ПЕТКО: Каква марка?

МЪЖЪТ: „Ротманс“.

ПЕТКО: Донес една кутия.

МЪЖЪТ: Дадено.

Мъжът тръгва към колата. Петко влиза в кръчмата. Дъждът е спрял. Токът светва. Меги масажира ушите на бай Кольо.

ПЕТКО: Айде-е... Бай Кольо си седнал на стола.

Бай Кольо не го удостоява с отговор.

МЕГИ: Как ти е сега главата?

КОЛЪО: Мина ми... Чудна работа.

МЕГИ: А сега леля Стаматка да седне да й направя един масаж, че е схваната.

МАТА: Ти дръж мъжете. Поред. Ей го нà, Петко чека. Че и Мунчо.

МЕГИ: Може, срещу 5 лева на сеанс. Аз с пари работя. Бай Кольо, спокойно, твоят беше за реклама.

ПЕТКО: Телевизията значи дошла. Пипнах я да говори по джиес отвън на входа.

МЕГИ: С кого говори?

ПЕТКО: Не можах да чуя. Сигур с екипа. Какво прави телевизията тук по това време?

КОЛЪО: Във връзка с извънземното. Иска да й разправам за съществуването, дето го видех.

МАТА: Същество бил видел... Никакво същество не е видел.

ПЕТКО: Аз извънземното също го видях, ако е въпроса. Три метра дълго и два метра широко.

МАТА: Видел си! Лъга, че си го видел, та да са видиш писан във вестника.

Мъжът влиза. Умълчават се.

МЪЖЪТ (*към бай Кольо*): Да започнем от Вас (*отваря бележника и изважда химикалка*). Какво точно се случи?... Пушите ли?

КОЛЪО: Пушим още от 43-та от бонбандировките, пет-шестнаесет тютюна на седмица.

МЕГИ (*стои плътно зад бай Кольо*): Може ли и на мен един „Ротманс“?

МЪЖЪТ: Заповядайте... (*на Мата*) Вие пушите ли?

МЕГИ: Аз да не съм циганка, та да пуша.

МЪЖЪТ (*на Петко*): Тази кутия е за Вас.

ПЕТКО: Нямаше нужда.

Мунчо, който е заспал отдавна на масата в ъгъла, внезапно се размърдва и тихо стене на сън.

МАТА: Сънува горкото... Сигур сънува, че говори.

МЪЖЪТ (*на бай Кольо*): И така... какво точно се случи?

КОЛЪО: Какво точно са случи, случи са следното... Надвечер, така, по мръкнало, отивам аз на гробището и виждам първом едно кълбо... Ама кълбо! Големо кълбо.

МЪЖЪТ (*записва*): Защо ходихте на гробището?

КОЛЪО: Наминавам ката събота към бабата... По мръкнало наминавам, инак тя са сърди: „Немаш ли си друга работа, вика, ами по пладне си са затирил на гробището.” „Идвам да ти ортувам, ма.” „Пак ше ми ортуваш, вика, ама като си свършиш кърската работа.”

МАТА: Кърска работа. Каква кърска работа имаш ти, бе?

КОЛЪО: Бостана, ма. И лозето.

МАТА: Лозето! Цела година ли го копаш туй лозе?

КОЛЪО: Ти да мълчиш. Аз с тебе не говоря.

МАТА (*на Меги*): Ти какво си кукнала там. Немаш ли си работа! Донес ми една мастика!

МЕГИ: Бабето се напи. Голям майтап! (*Отива за мастика.*)

МАТА (*на Мъжът*): Ей, тая тука е за телевизията. Да я изтипосаш едно убаво, та цела България да я види.

КОЛЪО: Ти сега ша млъкнеш ли? Кой говори – аз ли говоря или ти!

МЕГИ (*влиза*): Ето ти мастиката. Четири лева за двете.

МАТА: Ба, ша ма уплашиш! Четири , четири. Ние пенция сме вземали с увеличението.

КОЛЪО: И по едно време от кълбото са заформи, така, едно същество.

МЪЖЪТ (*записва усърдно*): Какво същество?

КОЛЪО: Същество... Да е човек, не е човек, да е яре, не е яре, да е прасе, не е прасе... Същество, така.

ПЕТКО: И аз го видях. Три метра дълго и два метра широко.

КОЛЪО: Ти тогава не беше там. Ти после си го видел.

ПЕТКО: После, де. После.

КОЛЪО: И това същество нито мърда, нито шава, нито вижда, нито чува. Стои си, така, кротко, па после се обърна и си отиде.

МЪЖЪТ (*записва*): И си отиде... Къде си отиде?

КОЛЪО (*мисли*): От където е дошло, от там си отиде.

МЪЖЪТ: Така... Друго?

КОЛЪО: Друго нема.

МАТА: Свърши ли... Сега аз да кажа.

МЪЖЪТ: Да, кажете.

МАТА: Колъо беше пиен и затуй му са е привидело съществото.

КОЛЪО: Пиен! Ти си пиена в момента.

МАТА: Може да съм пиена, ама не съм пиена. Щото съм свидетел. Аз лично кълбото го видех, ама съществото не го видех. Щото аз като ида на гробището и Колъо тогава са сеща за Стана и оп! подир мене. Аз ортувам на Стоен, а Колъо залъгва Стана, че специално за нея дожда. „Стано, вика, па дойдох. Свърших, вика, кърската работа.” „Мълчи, бре, мълчи, му викам, не ми се пречкай като си ортувам на човека. Само го разсейваш! Нищо не може да чуе от тебе!” „Ти, кай, ако мислиш, че чуват, много са лъжеш. Нищо не чуват те. А слез два метъра под земята да та видя как ша ма чуеш.” „Ти що не слезеш, му викам.” „Рано ми е, вика, да слизам, ами дай, вика, да им искаме разрешение”... Той за разрешение дошъл, а не да й ортува на Стана.

МЪЖЪТ: За какво разрешение става въпрос?

МАТА (*млъква*).

МЪЖЪТ: И после... Какво се случи?

МАТА: И после са гръмна си са светна. И се появи кълбото, както Колъо го описа, но същество немаше.

КОЛЪО: Имаше.

МАТА: Немаше.

КОЛЪО: Имаше. Нали го писаа във вестника. Ако го е немало, как тъй ша го пишат.

ПЕТКО: Информацията за вестника произтича от мен. Три метра дълго беше и два метра широко.

МЪЖЪТ: И Вие ли бяхте там?

ПЕТКО: Не... Това става на следващата вечер. Забиколих аз района, и като го забиколих, минавам през гробището. Сека през гробището направо за село. Тъмна тъмница... И изведнъж виждам извънземното. Три метра дълго и два метра широко.

МЪЖЪТ: Как изглеждаше?

ПЕТКО: Железна глава. Четвъртитя. Ръце, дълги до земята. Железни. Краката – също железни. И на ролки. Движи се с приплъзване. И насочва към мене оръжие.

МЪЖЪТ: Какво оръжие?

ПЕТКО: Лазар.

МЪЖЪТ: Робот един вид.

ПЕТКО: Робот, ама не е робот, защото ме назова по име.

МЪЖЪТ: Как Ви назова?

ПЕТКО: „Мистър Питкин!” Аз се казвам Петко. „Мистър Питкин, вика, този район как се казва?”... Аз, естествено, не му отговарям.

МЪЖЪТ: Защо естествено?

ПЕТКО: Такава е заповедта. Граничен район.

КОЛЪО: Тая заповед я отмениха, бе. Нема вече граничен район. Нема открити листове. Свободно движение.

ПЕТКО: Свободно, свободно, ама не за браконери. Щото едно време браконерите пристигаха с „Волги”, пък сега пристигат с „Мерцедеси”. Веднъж, през 86-та година, сбарах една „Волга” между бора и дъбовата кория. С бял номер. Държавна. Онези гърмят залпово. За прасе гърмят, ама не са виждат. Приближавам аз до „Волгата”. Ключовете вътре. Изваждам аз ключовете от стартера, ключовете в джоба и айде в горското при началника. Щото, ако им излеза насреща, ще ме гръмнат вместо прасе и после иди се оправяй. А докажи, че не си прасето, ами си служебно лице!... Взе началника ключовете и на другия ден ме уволни.

МЪЖЪТ: Така ли!... Защо Ви уволни?

ПЕТКО: Защото съм присвоил ключовете на лек автомобил от автопарка на окръжния комитет.

КОЛЪО: И след десети ноември туй си го писа за актив и мина към Седесето, па после като падна Седесето, отиде у Бизнесблока.

ПЕТКО: С теб в политически дебат не влизам... „Мистър Питкин, вика, щом не ми отговаряте, ще се разправяме по друг начин!” Аз, обаче, продължавам да не му давам никаква информация за района. А той с насочен лазар насреща... И аз скачам в гроба и заемам позиция.

МЪЖЪТ: В какъв гроб?

ПЕТКО: В резервния. Използвам го за окоп. „Горе ръцете, викам, мамка ти извънземна!” И той се приплъзна, приплъзна обратно и изфиряса.

МАТА: Ти с тая пушка един заяк не си утрепал, че извънземното ша утрепеш. Като лъжеш, баре по-умно лъжи.

МЪЖЪТ: Да... Твърде интересна история. Телевизията положително ще се заинтересува от нея.

ПЕТКО: Екипът кога ще дойде?

МЪЖЪТ: До една седмица, надявам се... Трябва да отида утре в София, ако колата е в ред, разбира се, и ще докладвам.

МЕГИ: Нали пътуваш до Пловдив?

МЪЖЪТ: До Пловдив. Точно така. И оттам до София.

Мунчо се събужда. Втрещва поглед в присъстващите и се надига от стола.

МАТА: Иди, баби, иди да са наспиш, че утре рано ша ставаш да водиш стадото.

Мунчо послушно сяда обратно на стола.

МАТА: Казах ти да си вървиш, а не да висиш тука.

Мунчо се захлупва на масата и отново заспива.

Не чува горкото. По цял ден бяхти със стадото и вечер е като утрепано. За едни ляб и малко сирене и за 10 лева на месец.

КОЛЪО: 12 с увеличението и зарад инфлацията. Ама добре, че е той, щото вече нема кой друг да са зафане с тая работа. Двайсетина къщи имат общо 108 глави добитък – 83 овци и 25 кози. Аз лично овцето ги продадох, една коза си оставих за компания, ама си плащам таксата солидарно – три лева на месеца.

МАТА: Господ го прати, да е живо и здраво. Тъкмо Иван овчаря са беше споминал. Появи са един ден, лани по туй време. Кое си, що си – не може да обясни. Хем глухо, хем немо.

ПЕТКО: Грешка на природата. Нищо не чува. Абсолютно. Гръмнах му един ден на ухото с ей те тая пушка. Не чува. Ама са уплаши и бега.

През това време Мъжът фиксира Меги, която безцеремонно отвърща на погледа му.

МЕГИ: Сега ли ще видим колата или утре сутринта? Имаш ли резервен ремък?

МЪЖЪТ: Може да не е от ремъка.

МЕГИ: Тогава е водната помпа. Ще взема токозахранващия фенер... Ела да ми покажеш.

Меги взема фенера. Двамата излизат сред всеобщо мълчание. Отвън.

МЕГИ: Тази вечер можеш да преспиш при мен.

МЪЖЪТ: Колко вземаш?

МЕГИ: Не съм хотел.

МЪЖЪТ: Не за спането. За чукането.

МЕГИ: От къде знаеш?

МЪЖЪТ: Веднага личи.

МЕГИ: За тебе 50... Не може да бъде.

МЪЖЪТ: Кое.

МЕГИ: Че веднага личи.

МЪЖЪТ: От кога си тук?

МЕГИ: Смятам да се изпарявам.

МЪЖЪТ: Кога?

МЕГИ: Ще ме вземеш ли? Нямам много багаж... За София си, нали?

Директно.

МЪЖЪТ: Директно.

МЕГИ: Да видим тогава колата.

МЪЖЪТ: На колата нищо й няма... Значи 50 ?

МЕГИ: Ако ме вземеш – четиридесет.

МЪЖЪТ: Става.

МЕГИ: Живея отсреща. Ще отида да приготвя чаршафите... След 10 минути затварям кръчмата и тръгвам първа. Ти се помотай около колата и идвай. Влизай направо, няма да заключвам.

МЪЖЪТ: О кей!

МЕГИ: Не си от телевизията, нали?

МЪЖЪТ: Защо?

МЕГИ: Веднага личи... Не ме интересува.

Меги тръгва с фенера към къщи. Мъжът изважда радиотелефона.

МЪЖЪТ: Шефе... Тороманов е... Лицето е тук. Да действам ли? Смятам да го доведа. Няма проблем... Отличителните белези са същите, знаеш, че имам набито око... След един час ме чакай на разклона. Същото лице е, няма грешка... Пистолетът е в мене, да. Няма да стане нужда, гарантирам. Край!

Мъжът се връща обратно в кръчмата.

КОЛЪО: Оправийте ли колата?

МЪЖЪТ: Оправихме я.

МАТА: Много бързо я оправийте. Де е майсторката?

МЪЖЪТ: Отиде да си приготвя багажа.

КОЛЪО: Какъв багаж?

МЪЖЪТ: За София.

МАТА: Кога са видеите, кога са сдушиите, кога направийте пазарлъка.

ПЕТКО: Тя, лельо Мато, вълчицата като се разгони, диво прасе да й скочи, пак ще си навири опашката. Това съм го видял с очите си... Айде да си ходим.

КОЛЪО: Не съм си платил сметката.

Влиза Меги.

МЕГИ: След десет минути затварям.

КОЛЪО: Дай един облак.

МЕГИ: Не може, бай Кольо, работното време приключи.

КОЛЪО: Ти сега нещо няма ли да ни кажеш?

МЕГИ: Какво да ви кажа?

КОЛЪО: Нещо, така, за довиждане... Заминаваш, значи... И какво не ти ареса тук? Обидихме ли те с нещо, засегнахме ли те, или парите ти са малко? Ако е до парите, ша ги съберем от селото. Ша ти дадем едно увеличение към държавното заплащане.

МАТА: Аз пари не давам. От мое име нема да говориш.

КОЛЪО: Кажи, де! Защо мълчиш?

МЕГИ: Ти сега какво искаш, бе, бай Кольо?... Какво искаш от мене? Да остана тук?... И колко да остана! Година? Две години? Или цял живот?... Като Мунчо.

МЪЖЪТ (*внезапно и рязко*): Стойте си по местата!... Никой да не мърда. Никакво движение! Никакви приказки!

Всички застиват вцепенени.

Така... Сега. Аз съм служител в частна детективска фирма. Предмети на дейност – най-разнообразни. Основен предмет на дейност – възстановяване на суми, взети назаем и невърнати в определения срок.

КОЛЪО: Ама чакай сега...

МЪЖЪТ: Казах, без приказки... Мълчите и слушате. После ще говорите. Мисля, че ще се разберем като интелигентни хора. Ние работим чисто и почтено. Но само, когато имаме насреща си хора, които ни разбират от една дума. В противен случай си служим с по-драстични средства.

КОЛЪО: Колко беа парите? 12.99 лева. Чекай тука, отивам да ги донеса.

ПЕТКО: Казах ти аз, че ще дойдат ракетъори, ти не вярваш.

МЪЖЪТ: Никъде няма да излизате. Не съм свършил!

МЕГИ: Имай предвид, че след пет минути затварям.

МЪЖЪТ: Ще затвориш, когато аз кажа.

МАТА: Арестувана ли съм, бре! Едно време преди девети, па така ме арестуваа в кръчмата.

КОЛЪО: Тебе преди девети, мене след девети, кога правиа коперацията.

МЪЖЪТ: Свършихте ли?

ПЕТКО: Свършихме.

МЪЖЪТ: Така... Сега запазете пълно спокойствие... Има едно лице тук, което издирваме. То си е въобразило, че няма да го намерим, само че ние нямаме такъв случай. Чак в Германия сме издирвали такива лица.

МАТА: Да си арапин, не си арапин, така като та гледам.

МЪЖЪТ: Очаквам лицето само да си признае, без външен натиск. В противен случай ще се наложи да употребя физическо насилие.

Петко бавно се надига от стола.

ПЕТКО: Добре... Признавам. Пет фигури дърва за горене и дванайсет бора за дървен материал... Общо 500 лева. Подмами ме, мамка му и бизнесмен. Вила строи, стигнал до дограмата, трябвал му качествен материал за бичене. И дърва за камината.

МЪЖЪТ: Така... Това добре. Друг някой да има да каже нещо?

МЕГИ: Сега ли ще тръгваме за София или утре сутринта?

Мъжът тръгва между масите и спира пред спящия Мунчо.

МЪЖЪТ: Пламен Димитров Симеонов... Ти имаш ли да кажеш нещо?

Мунчо не се събужда.

Дължиш 10 хиляди лева на финансова къща „Доверие“. От една година, с лихвите, 12 хиляди.

Мунчо не се събужда.

Ако не ми дадеш незабавно парите, тръгваш с мене.

Всички наблюдават сцената като треснати.

МАТА: Остави момчето на Мира! Не видиш ли, че е глухо.

МЪЖЪТ: Много добре ме чу той! И мисли, че с тая брада няма да го позная. Аз имам набито око, никога не съм се лъгал... Ставай!

Мунчо за всеобщо изумление надига глава.

МЪЖЪТ: Парите!

ПЛАМЕН: Нямам ги... Фалирах...

МЪЖЪТ: Тръгвай с мене!

Пламен покорно става от стола.

КОЛЪО: Къде го водиш?

МЪЖЪТ: Не е Ваша работа.

КОЛЪО: За тия работи си има съд. Съдът ша реши.

МЪЖЪТ: Няма съд! Съдът това сме ние.

Бай Кольо бавно тръгва към него.

КОЛЪО: Ти сега това момче ша го оставиш на мира. Ша са обадиш на властите и те ша си го приберат по етапния ред, ако нещо е сбъркало.

МЪЖЪТ: Я, дядка, не се бъркай, не се бъркай, където не ти е работата.

КОЛЪО: Аз само ти казвам, па ти си прави изводите... Обърнахте тая убава държава на общинска мера. Секи я тъпче както си иска. Съд нема. Закони нема. Вие колите, вие бесите.

МЪЖЪТ (*на Пламен*): Тръгвай!

ПЛАМЕН: Ще ги върна... В долари. Сестра ми ще ги прати от Гърция. 4000 долара... Спестила ги е, честна дума. Бере маслини в едно село до Кавала... Само един месец отсрочка.

МЪЖЪТ: Тръгвай към колата. На място ще се обясняваме.

МЕГИ: Знам ги аз тези обяснения на място. Ще го пребиете, кретени такива!

МЪЖЪТ: Трай, курво!

МАТА: Майка ти е курва на тебе, че та е родила.

Мъжът вади пистолет.

МЪЖЪТ: Я, стани! Стани, стани!

Мата става.

МЪЖЪТ: Ти нещо спомена за майка ми?

КОЛЪО: Ти на кого вадиш ливолвер, бе! На тази жена ли вадиш ливолвер? Ти на тази жена ръка трябва да й цалуваш.

Хваща го яко за ръката. Революертът гръмва във въздуха. Жените изпищяват. Петко се скрива под масата.

КОЛЪО (*изтръгва му пистолета*): Дръж, Петко, това желязо и вземи пушката.

Петко хваща пистолета във въздуха и надига пушката. Ръцете му треперят.

КОЛЪО: Айде сега, Мунчо ли си, Пламен ли си, бегай!

ПЛАМЕН: Къде?

КОЛЪО: Дето ти очи видят. Един месец никакъв да те нема, доде ти додат парите... Бегай!

Пламен объркано се оглежда.

Бегай ти казвам.

ПЕТКО (*с пушката в ръка*): Бегай ти казвам, бе! Бум!

Пламен се втурва към вратата, отваря я и хуква навън.

ПЕТКО: Не чува, а! Не чува!

Усеца, че шегата му е неуместна и млъква. Тишина.

МЪЖЪТ: Върни ми оръжието.

КОЛЪО: Оръжието ти законно ли е?

МЪЖЪТ: Имам разрешително (*изважда го*).

КОЛЪО (*на Меги*): Прочети го.

Меги взема разрешителното, преглежда го и го връща на Мъжът.

МЪЖЪТ (*протяга ръка*): Оръжието!

КОЛЪО: Оръжието може да е законно, но ти го употребяваш незаконно. Ще си го търсиш по етапния ред.

МЪЖЪТ: Така... Вие сега давате ли си сметка, че след един час ще дойдем тук с колегите и всичките ще ви оправим. Давате ли си сметка, питам!

КОЛЪО: Айде! Оди да ги доведеш колегите. Да ти видя газо моментално!

МЪЖЪТ (*бесен*): Селендури скапани! Един по един ще ви издирим по къщите. Един по един. Още тази нощ. (*на Меги*) На тебе, курво, ти давам последна възможност да се качиш в колата.

МЕГИ: Ебете си майката, ти и шибаната ти фирма.

МАТА: Слушай, бе аланкоолу, аз за майка ти може да съм сбъркала, за което си вземам думата назад. Майка ти може да е добра жена, ама курвата си ти, дето си тръгнал да тормозиш бедния народ. Не му стига, че се трепе как да си изкара ляба, ами и вие сте тръгнали да го мачкате.

МЪЖЪТ (*овладява се*): Така... След един час сме тук. Не се опитвайте да викате полиция. Полицията няма да дойде. Ясно ли е. И цяла армия извънземни да дойдат, няма да ви спасят.

Мъжът излиза. Отвън се чува как колата му стартира рязко. Шумът се отдалечава. Тишина.

МАТА: Колъо, страх ме е. Отидохме си на акерне. Тоя човек е опасен.

КОЛЪО: Опасен! Сега се сети, че е опасен. Ако не беше го напщувала на майка, немаше да извади ливолвер.

МАТА: Айде сега, па аз виновна.

ПЕТКО: Виновна си, лелю Мато, виновна си, затуй ще си мълчиш.

МАТА: Ами що нарича момичето курва. Даже уруспия да й беше казал, па не е жентълменско... А ти, Петко, си траеш. Уж пушка носиш.

ПЕТКО: Аз пушката я употребявам само в краен случай. Такава е заповедта. В обсега на района може да се употреби оръжие в най-краен случай, при положение на неизбежна отбрана. Имаше ли положение на неизбежна отбрана? Нямахте.

КОЛЪО: Имаше положение на неизбежна отбрана. Той тръгна в нападение към Мата. Тръгна ли в нападение? Тръгна. Избежно ли беше нападението? Избежно беше. Е за това му отнех оръжието, за да избегна нападението... Вие сте свидетели, че така беше.

ПЕТКО: Аз в това време бях с гръб и нищо не видях.

МАТА: Не та ли е срам, бе! В гръб бил. Като залегна под масата, що не зае позиция и да извикаш: „Горе ръцете, мамка ти...”

ПЕТКО: Не го ли държах на мушка, ма? Кой го държа на мушка, цял час, че и отгоре?

МЕГИ: Имаме един час време. Той ще отиде до разклона да вземе другите и ще се върнат обратно.

ПЕТКО: Няма да отиде до разклона, ами ще стои наоколо в района и ще ги чака. Сигур вече ги вика по джигес. Туй са мутри, ей. Ракетъори са туй. Не браконери. Налитат на хора, не на диви свини.

КОЛЪО: Меги.

МЕГИ: Кажу, бай Колъо.

КОЛЪО: Айде заминавай. Стегай си багажа и бегай. Немой са прибира тая вечер вкъщи.

МАГИ: Ами ти?... Ами леля Стаматка?

КОЛЪО: Ти за Мата грижи не бери. За Мата аз съм насреща.

МАТА: Той бил насреща. Не ти ли е мил живота, бе! Жентълмен.

КОЛЪО: Какво ша ми сторят, ма.

МАТА: Ша та утрепат, какво. Ша та утрепат и окото им нема да мигне.

КОЛЪО: Меги!

МЕГИ: Кажу, бай Колъо.

КОЛЪО: Не си ли тръгнала още?

МЕГИ: Не съм, бай Колъо.

КОЛЪО: Завърти една жица на кмета в Горска поляна.

МЕГИ: Кмета няма да се обади. Кмета вечер си изключва телефона.

КОЛЪО: Намери тогава околийската милиция.

МАТА: Милиция! Нема вече милиция. Нали я бутнайте тая убава милиция и я обърнайте на полиция.

ПЕТКО: Полицията няма да дойде, бай Колъо. Нали чу. И полицията е тяхна.

КОЛЪО: Не може целата полиция да е тяхна. Айде един началник, айде два началника, айде три началници да са техни, ама целата полиция не може да е тяхна...Завърти една жица, завърти.

Меги влиза при телефона. Останалите слушат напрегнато.

МЕГИ: Ало... Районното околийско управление ли е... Обаждам се от пощата в Сливово... Сли-во-во... Нуждаем се от спешната ви намеса. Намираме се в кръчмата на селото и очакваме след един час нападение... Мутрите, кой... Били от някаква детективска фирма, не й знам името... Аз съм пощаджийката... Меглена се казвам... Казаха, че работят по поръчка на финансова къща „Доверие"... Защо са дошли в селото? Това не знам... С каква цел са дошли?... Не знам защо дойдоха. Ами ей така – не знам... Не се шегувам, аз съм служебно лице... На сутринта ще бъде късно... Късно ще бъде... Ваша работа, ама ще бъде късно.

Влиза при другите.

ПЕТКО: Аз нали ви казах, че полицията е тяхна.

МЕГИ: Двете им дежурни коли били в движение из града. Ще дойдат утре сутрин към 7.

МАТА: А да бия аз камбаната и да вдигна целото село. Шеесет и осем души са това.

КОЛЪО: Ша биеш камбаната, ама камбаната без език.

МАТА: Ша тръгна от къща на къща и ша ги събудя синките.

КОЛЪО: Синките! От шеесет и осем човека, четирийсет са женски, а от мъжете – осем са парализирани. Другите мъже, кой сакат, кой къорав... Селото нема да закачаме.

ПЕТКО: Да набием тогава гората. Аз района със затворени очи го познавам. Да набием към Двата близнака и на сутринта като дойде полицията, да се върнем.

КОЛЪО: Аз в гората не бегам. 43-та година аз от англоамериканските аероплани не са уплаших, че сега ша са плаша.

МАТА: Ти, Петко, щом искаш набий гората, ама остави пушката на дяда си Кольо... Аз ще взема револвера.

ПЕТКО (на Меги): Ти що не им каза на полицията, че онези търсят Мунчо, ма? Що не им каза?

МЕГИ: Ти им кажи. Ето, ще ти се отдаде такава възможност. Ако искаш, намери го в гората и им го доведи. Ще получиш процент от комисионата. Може 500 лева да ти дадат. Айде, де, какво чакаш!? Бързай, докато е още наблизно.

ПЕТКО: Добре, бе... Добре... Тръгвам... Ама служебното оръжие не мога да ви оставя. Заповед! Служебното оръжие е лично и неприкосновено и не може да се преотстъпва на друго лице.

Очаква реакция. Никой не му казва нищо. Обръща се и излиза. Бай Кольо остава с двете жени.

МАТА (*на Меги*): Айде и ти! Какво чакаш? Петко е търтил да бега и вече е на края на селото.

МЕГИ: Аз от бай Кольо не се делия. Където е бай Кольо, там съм и аз.

МАТА: Той може да ти бъде дядо, ма. Кво си се залепила за него?

КОЛЪО: Дядо не мога да й бъда аз, Мато, ама баща мога... Слушайте сега какво ша ви кажа. Ша направим кръгова отбрана. Ясно ли е?

МАТА: Не.

КОЛЪО: Кръгова отбрана ша рече следното... (*чертае с пръст на масата*): Ти, Мато, са прибираш вкъщи, в сайванта и там са отбраняваш... Ти, Меги, отиваш в мойта къща, заравяш са в яхъра, в сламата и също така са отбраняваш. Аз вземам ливолвера и са отбранявам тука... Кръгово разположение като трети артилерийски полк.

МАТА: Тия ги разправяй на козата си. Аз от тука не мърдам.

МЕГИ: И аз.

КОЛЪО: Глей ги сега. Женска им работа. На мене какво могат да ми направят. Най-много да ми теглят един бой, ама вас могат да ви насилят сексуално.

МАТА: Мене!? Ти да не си луд. Дръта жена.

КОЛЪО: Те най-много на дръти налитат. Нали чета във вестниците. Най-много на седемдесе и четири годишни налитат. И не си чак толкоз дръта, де.

МАТА: Дръта съм. Дръта. Одъртех.

КОЛЪО: Ако толкоз искаш да знаеш, ти изобчто не си дръта... Аз съм дрът.

МАТА: Ти ли си дрът? С тия железни ръце. Като клещи... Уф, целата съм сфаната.

МЕГИ: Да ти направя един масаж.

КОЛЪО: Ако е за масаж, има кой да й направи масажа... А седни тука на тоя стол и трай.

МАТА (*на Меги*): Ти какво си го зяпнала. Нямах ли си друга работа.

МЕГИ: Половин час остана, имайте предвид.

Лея Мата сяда на въпросния стол. Бай Кольо застава зад нея и срамежливо се чуди откъде да я подхване.

КОЛЪО: Къде си сфаната?

МАТА: На плешките. Той Стоен все по плешките ма разтриваше.

КОЛЪО (*сваля си ръцете*): Що сега ми разваляш настроението? Стоен, та Стоен.

Телефонът звъни... Пауза... Телефонът пак звъни. Меги влиза в магазина. Двамата слушат застинали.

МЕГИ: Ало... Пощата Слиново, да... Аз бях, да. Аз се обадох... (*дълго мълчание, двамата напрегнато чакат*)... Ами добре тогава... Ясно... Значи утре сутринта.

Влиза в кръчмата.

Обадиха се от полицията... Положението било неутрализирано.

Пауза.

КОЛЪО: Как неутрализирано?

МЕГИ: Ами така... Влезли във връзка с фирмата. Онези нямали никакви претенции, освен да им се върне оръжието. Утре сутрин трябва да го предадем, ще пратят дежурната кола да го прибере.

КОЛЪО: Дежурната кола?

МЕГИ: Да.

КОЛЪО: Значи ша арчат държавен бендзин за тия айвани... Всичките в купа! Всичките! Е, затуй ни докараа на това дередже.

Тримата мълчат.

МЕГИ: Аз затварям кръчмата.

КОЛЪО: Е, Мато... Да тръгваме.

МАТА: Ами револвера?

КОЛЪО: Ливолвера го оставям тука. Да додат да си го вземат. (*на Мегу*) Заклучи го в касата и са прибирай. Утре сутрин ша имам грижата да та събудя да им го предадеш лично. Ама по-раншко, така, като извеждам козата за стадото.

МАТА: То вече и овчер нема. Кой ша ни пасе добитъка (*заплаква тихичко*).

КОЛЪО: А сега де! Нова проблема... Проблемите като бълхите – не знаеш отде ша ти изкочат. От как са помня тая България се проблеми има. Ама ша им са намери колая на проблемите, само ние земеделците да са обединим.

МАТА: Луд свет! (*подсмърча*) Света са побърка, и ората са побъркаа, и партиите са побъркаа... А-а Стоен ми дума (*нак заплаква*). Стига сте се косили. Се наежени, се нервени. Ама каквото и да правите, па при мене ша додите.

КОЛЪО: Айде, айде... Върви, че са съмна.

МАТА (*на Мегу*): Ти сега извиневай, ако имаше нещо.

МЕГИ: Всичко е наред. Лека ноц.

МАТА: И на тебе лека да е.

Бай Колъо и леля Мата излизат... Отвън.

КОЛЪО: Ти сега, Мато, накъде?

МАТА: Към къщи, накъде.

КОЛЪО: Ами аз?

МАТА: Кво ти?

КОЛЪО: Аз накъде?

МАТА: В къщата си, накъде. Секи да си знае къщата.

КОЛЪО: Днес вече е събота.

МАТА: Е?

КОЛЪО: Довечера ша одиш ли на гробището?

МАТА: Нали знаеш. Що питаш?

КОЛЪО: Нали знаеш що питам.

МАТА: Кво си са умирисал такъв?

КОЛЪО: Какъв?

МАТА: На спрей „Илюзия”, какъв. От синия екран. На жена си се размирисал.

КОЛЪО: Не е спрей „Илюзия”, а Феромон... Видя ли сега?

МАТА: Кво да видя.

КОЛЪО: Кво да видиш. Ти си още възможна, ма, знам та аз.

МАТА: Ти ако си възможен, аз не съм възможна. Откак Сто..., от как останах сама, забравих възможна ли съм, не съм ли възможна.

КОЛЪО: Да та изпратя до портата. Я, каква е тъмница.

МАТА: Да не съм кърава. Като котките съм в тъмното. Върви напреж и аз подир тебе.

КОЛЪО: Що ти подир мене?

МАТА: Да съм сигурна аз, че нема да са върнеш пак да ти намачкат ушите. Ушите ти станаа дълги като на заяк от мачкане.

КОЛЪО: Баре да бех ти намачкал плешките.

МАТА: Върви сега напреж, а аз подир.

КОЛЪО: Е що ти подир?

МАТА: Щото може да ни види некой и да ни излезе приказка. Я кое време е.

КОЛЪО: Довечера като отидем на гробището и ша им искаме разрешение тоя път, да знаеш.

МАТА: Ша им искаме разрешение, ама пак ша са гръмне и ша са светне и ша са появи съществото.

КОЛЪО: Нали същество немало.

МАТА: Ти нали казваш, че имало?

КОЛЪО: Право да ти кажа – имаше, ама немаше.

МАТА: То ша излезе, че и кълбо немаше.

КОЛЪО/ Кълбо, че немаше, немаше.

МАТА: Ами какво имаше тогава?

КОЛЪО: Нищо извънземно немаше... Имаше явлението ипноза. Масова ипноза са вика туй явление... като са погледнайме с тебе в очите и двамата масово са ипнотизирайме.

МАТА: Ама са гръмна и са светна.

КОЛЪО: Като инцулт. На инцулта симптомите са такива. В главата ти гръмва, пред очите ти светва... Стана тъй ми каза като го получи инцулта.

МАТА: Много говориш. Върви, върви, че са съмна... Лека ти ноц.

КОЛЪО: На теб по-лека да е.

Тръгват един подир друг в тъмното.

В кръчмата Меги прибира чашите, подрежда масите и столовете, пренася останалите кашони в магазина, сваля един по един плакатите. Хълца тихичко. Накрая взема пистолета, разглежда го, щраква професионално затвора, отваря предпазителя. Обръща пистолета към гърдите си. Стои така известно време, затворила очи. После сваля отново пистолета и влиза с него в магазина. Чува се гласът ѝ по телефона.

МЕГИ: Ало... Много спиш, бе... Не знам колко е часа... Слушай сега... Отчета съм го приготвила. Парите оставям в касата. Утре сутрин заминавам с рейса в шест и половина... Напускам, бе. Напускам... Защо да не може... Ами ето, предупреждавам те. Не ти ща заплатата за последния месец. Не ти ща и „Ротманса“... Там „Ротманс“ колкото щеш... Слушай сега. Утре в 7 ще дойде полицията за един пистолет. Оставям пистолета в касата. Ключът на касата е в чекмеджето. Ключа от магазина ще предам на бай Кольо. Дълъг един такъв. Най-готиния пич в селото... И още нещо. В един плик отделно оставям 12.99 лева лични пари. И те са за бай Кольо – подарък от мен. Той знае за какво са, но не мога да му ги дам лично, защото няма да ги вземе... А, забравих, отчитам ти и два кроасана за из път... Чао.

Меги угася лампите. Заклучва вратата и тръгва в тъмното.